

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXV. ročník

číslo 6/červen 2019

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. Večeře Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	<i>Křesťané evangelické víry</i> (v ukrajinštině)
Pondělí	18.00	Rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělavatelné knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	14–15	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	15.00	předkřestně-konfirmační příprava
	15.30	dorost (mladší i starší)
	17.30	předkřestní příprava
	18.00	mládež
	22–01	noční modlitební stráž „Ambasáda Boží“ (ukrajinsko/rusko-jazyčně)
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Nové tváře v kostele	14
Za sborového života	3	o pěstounství s M+Š Trojanovými	
Z květnového staršovstva		Zpoza závěsu	15
Stalo se		o životě a tvorbě J. Čujana ml.	
trojkřest MJB + MDZ + BJZ	3	Podpora studentů v Nepálu	18
svatba K+K	4	máme novou studentku	
zemřela sestra Alena Sobotková ..	5	Jak chápou význam manželství	19
Karel IV. – urbanista	8	píše D. Pinc	
Jak to vidí David Vávra		Hesla – Výročí 2020	21
Vzpomínka na květen '45	10	z předmluvy k vydání Hesel	
na pražské Dobešce		Kontaktní informace, tiráž	27
Ninive	12		

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z KVĚTNOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 13. května na své 797. schůzi. Přítomni byli Tomáš Bedrník, Marta Drápalová, Jiří Holý, Lubor Kolář, Jaroslav F. Pechar, Marie Procházková, David Slabý, Jitka Zvánovcová, Milada Borovská a jako host vikář Michael Pfann.

Biblický úvod měla Jitka Zvánovcová (Ř 12,18.): „*Je-li možno, pokud záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.*“

Tábor pro menší děti se bude konat v Olešínkách 27. 7. až 10. 8. Tábor pro větší děti na Pecce ve stejném termínu.

Sborová dovolená se bude konat od 17. 8. do 24. 8. ve Zderazu na Vysočině. Od kostela bude vypraven mikrobus pro 8 osob.

Staršovstvo se zabývalo přípravou pro Noc kostelů (proběhla 24. 5.).

Seniorát ČCE potvrdil naši volbu faráře Jaroslava F. Pechara.

Náš sbor bude podporovat nepálskou křesťanskou studentku.

Staršovstvo děkuje Aleši Jelínkovi a Ondřeji Petrovi za nezbytné opravy v kostele.

V „naší“ jeskyni u kostela bude Česká televize natáčet film pro děti z doby pravěku.

Staršovstvo jednalo o kazatelích na léto a ustavilo pracovní skupinu, která bude připravovat rekonstrukci kostela.

STALO SE

DNE 5. KVĚTNA BYLI POKŘTĚNI V KRISTOVO JMÉNO:

*Matouš Jakub Bedrník
Metoděj David Zvánovec
Bartoloměj Jan Zvánovec*

S požehnáním kmotrů a kmořiček nechtě jsou provázeni v Písmu Páně.

Radost z pochopení Boží milosti ať je provází celým životem.

SVATBA KIKI A KRISTIÁNA KÖNIGOVÝCH proběhla 25. 5. Gratulujeme a přejeme mnoho lásky, trpělivosti a vzájemného pochopení.

VE ČTVRTEK 30. 5. JSME SE ROZLOUČILI SE SESTROU ALENOU SOBOTKOVOU:

Vážení pozůstalí, milí bratři a sestry,

sešli jsme se, abychom se rozloučili se sestrou Alenou Sobotkovou. Odešla z tohoto světa náhle a způsobem, kterému nerozumíme a který nás děsí. Do tohoto zmatku a nejistoty dnes chceme slyšet Boží slovo. Vždyť jsme uvěřili tomu, co říká apoštol:

Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista. On zemřel za nás, abychom my, ať živí či zemřelí, žili spolu s ním. (1Te 5,9–10)

Ztišme se k modlitbě:

Bože náš, snažíme se přiblížit k Tobě, protože věříme, že nám pomůžeš s naším křížem. Je to kříž lidské zloby, který dolehl na Alenu Sobotkovou a ve vzpomínce na ni tíží i nás. Vyhlížíme otevřené nebe, abychom byli ujištěni, že do něj jsi ji přijal ve chvíli, kdy nám ji z tohoto světa sebraly důsledky číhosi sobectví a hříchu.

Uvěřili jsme ve Tvoji moc a ve Tvé milosrdenství, a tak Tě prosíme, abys nás o své moci i milosrdenství dnes ujistil. Abys nás ujistil o tom, že tvůj kříž je spolehlivou cestou do Tvého království, ve kterém všechny naše kříže budeme moci odložit.

Dovoláváme se Tvého zaslíbení, že toto království můžeme již tady a teď prožívat mezi námi. Dej nám tedy pokoj svého království prožít i v tomto shromáždění.

Amen

Poslyšme příběh praotce Jákoba, jak je zapsán v 1. knize Mojžíšově (Genesis 28,10–15) a jehož ohlasy zazněly i v té předchozí písni (Blíž k Tobě, Bože můj):

Jákob vyšel z Beer-šeby a šel do Cháranu. Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které na tom místě byly, postavil je v hlavách a na tom místě ulehl. Měl sen: Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží. Nad ním stojí Hospodin a praví: „Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův... Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš... Nikdy tě nepustím, ale učiním, co jsem ti slíbil.“

Základem pro následující zamyšlení jsou slova z 27. žalmu, která čteme i na smutečním oznámení. Je původně vyznáním víry krále Davida, ale za své ho přijali křesťané a tak se stal vyznáním i sestry Sobotkové. Připojme se tedy v tuto chvíli k těm, kteří vyznávají, že: **Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bála? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měla strach?**

Vážení pozůstalí, milí bratři a sestry, hosté,

tato slova nám chtějí pomoci porazit strach. Strach, který jako temný stín vstupuje do našich životů, svazuje, spoutává, ochromuje. Tuhle temnou stránku života známe ve větší či menší intenzitě všichni. Provází nás po celý život všude tam, kde se objeví nějaká nejistota. Ve chvíli, kdy nemáme svůj osud pevně v rukou, tehdy jsme nejistí a tato nejistota ubírá pevnost našim rukám a nohám, ale i naší mysli. V tu chvíli zmateni a znejistění poznáváme, jak jsou lidské síly slabé. Sami si nepomůžeme. Podobni praotci Jákobovi uléháme a stejně jako on tenkrát, tak ani my netušíme, jak bude vypadat ten další den, který nás snad ještě čeká.

Do lidské nejistoty ale vstupuje Bůh. Zní to jako sen, ale je to zjevení Boží přítomnosti, které nás chce ujistit, že i tam, kde nefungují pozemské jistoty, tam jsou nebesa otevřená a do lidské pozemské nejistoty a slabosti může vstoupit jistota nebeské Boží pomoci.

Učme se tedy dnes věřit více Božím zaslíbením, než naší vlastní lidské síle. Tak jako Jákob po tomto vidění našel opět sílu vstát a jít dál a nakonec najít smíření s lidmi i Bohem, tak i my chceme dnes zahlédnout Boží světlo, které prozáří temnotu lidské slabosti i lidského hříchu. Ve chvíli, kdy jsme zmateni a nerozumíme tomu, proč se stalo, co se stalo, chceme zahlédnout Boha, který stráží naše kroky, neopustí nás a dovede až do svého království, ať už nás na této cestě potká cokoliv.

Spolu s námi se v tomto kostela sestra Sobotková učila tomuto Bohu důvěřovat. Byla ve společenství branického sboru šťastná, ale jen málokdo věděl o tom, co všechno ji trápí. Byla dost uzavřená a jakkoliv byla vnitřně velice silná, tak působila plachým dojmem. Nesvěřovala se na setkání. Bylo jen pár takových, kterým nechala maličko nahlédnout do svého soukromí. Těch, kdo jí pak pomáhali v tom, co bylo pro ni na tomto světě důležité, a tady je na prvním místě třeba jmenovat rodinu. Vzdala se kvůli ní cestování, které měla ráda a byla k němu vybavena znalostí několika jazyků. Vzdala se práce v bance i kariéry, aby mohla být s těmi, které měla ráda a kterým chtěla pomáhat.

Tam, kde i tak byly její lidské síly slabé, jí Bůh poslal do cesty ty, kteří byli ochotni a schopni jí být v této pomoci nablízku, aniž by to řešili s kýmkoliv dalším. Tak se tu a tam dostala na svoji oblíbenou čerčanskou zahradu. Zpívala ráda a dobře v pěveckém sboru a i to jí bylo povzbuzením a radostí v nelehkém osobním životě.

Tento život ale skončil až příliš předčasně. Vstoupila do něj temnota jakési nejasné lidské zloby a hříchu. Tam, kde nerozumíme, tam je ten stín obzvláště temný. Svazuje, spoutává a ochromuje. My se ale nechceme nechat ochromit, a proto se obracíme k Bohu, který je světlem i do té nejtemnější temnoty. Svoji víru v Boží moc vyznáváme spolu s vírou, že smrt nemá a nebude mít poslední

slovo. O tom nás ujišťuje velikonoční příběh o prázdném hrobu. Ježíš, který vstal z mrtvých a dal učedníkům poznat, že smrt toto poslední slovo opravdu ztratila.

Dnes slavíme svátek nanebevstoupení Páně. Po 40 dnech tohoto ukazování, že smrt byla poražena, Pán Ježíš odešel ke svému nebeskému Otci. Jen krátce předtím řekl svým přátelům důležitá slova: „*V domě mého Otce je mnoho příbytků... jdu, abych vám připravil místo a... opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.*“ (J 14,1n)

Ježíš odešel do nebe, aby v domě svého nebeského Otce připravil nový domov pro každého z nás. Alena Sobotková neodešla do zapomenutí, ale odešla domů. Odešla tam, kde jí čekají a vítají, odešla tam, kde je každému dobře. Protože to je domov – tam, kde člověka čekají, kde ho vítají, když přichází a kde je každému dobře.

Sama domov roky věrně a poctivě vytvářela pro svého muže i pro Pavla. Teď odešla do domova, který Bůh připravil pro ni. Nebeského domova, ve kterém vládne radost a pokoj. My zatím zůstáváme zde se svými otázkami a pochybnostmi. Do temnoty tohoto pozemského nepokoje si proto připomínáme Hospodina, který je i naším světlem. Již v tomto světě se nám chce dát poznat jako naše spása, abychom se nemuseli bát. Hospodin je záštita našeho života, a tak nemusíme mít strach ani ze smrti. Smrt nemá moc nad sestrou Sobotkovou, protože sestra Sobotková teď žije věčným životem v nebi.

I z našeho kruhu pak smrt sestru Sobotkovou smrt sebrala jen dočasně. Vždyť věříme, že se s ní jednou setkáme v tom domově, který pro ni i pro nás připravil Pán Ježíš. Jsme poutníci tímto světem, ale věříme, že nás Boží ruka vede do jiného světa. Světa, kde už nebude mít místo lidská zloba, lidský hřích, starosti a pláč, ale jen věčná radost ve společenství s Bohem a s těmi, kteří nás tam předešli.

Amen

Ztišme se k modlitbě:

Všemohoucí věčný Bože, Pane života i smrti, děkujeme ti za to, co jsi ve své lásce prokazoval Aleně Sobotkové. Chválíme tě za požehnání a všechno další dobro, kterým jsi ji obdarovával. Děkujeme ti za vše dobré, co jsme s ní mohli prožívat a co jsme od ní přijali my. Pláštěm svého milosrdenství pak, prosíme, přikryj vše, co jsme jí zůstali dlužni. Potěš svým slovem všechny zarmoucené.

Pomodleme se, jak nás naučil sám Ježíš Kristus: Otče náš...

Věčný Bože tobě poručíme sestru Alenu Sobotkovou v jisté a pevné naději odpouštění vin a vzkříšení k životu věčnému skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Potěšujme se navzájem zvěstí o Kristově vzkříšení. Vždyť sám Ježíš řekl: „*Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.*“ (J 11,25)

Děkuji všem, kdo jste svojí přítomností přišli vyjádřit lásku k zesnulé a účast se zarmoucenou rodinou.

Pokoj převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.
Amen

KAREL IV. – URBANISTA

Jak to vidí David Vávra

Když je člověk vlivem okolností donucen vyklidit celou svou domácnost, tak to jde docela rychle. Daleko horší je, dát zase vše nazpět, zvláště když se o něco zmenšily úložné možnosti a člověk musí přemýšlet, co ponechat a s čím se pokud možno bezbolestně rozloučit. A tak to třídění trvá... a trvá..., protože se jeden začte...a čte a čte – a při tom objeví věci, na které už zapomněl.

Jednou z těch věcí je výstřížek s ukázkou z připravované (a možná už i vydané) dětské knihy o Karlu IV. a jeho mostu. A já jsem si s úžasem uvědomila, že výstižnější hodnocení Karla IV. jako urbanisty neznám. Autorem zmíněné ukázky je náš bratr arch. David Vávra, tak je to dobrý důvod, abyste si to i vy, čtenáři Brány, přečetli.

„Karel IV. je pro mne největším českým urbanistou nebo přesněji řečeno město-
tvorným osnovovatelem. Neboť stejně tak, když mluvíme o zázraku města Bra-
silia, nezmiňujeme jen architekty Niemayera a Lucia Costu, ale také presidenta
Kubitschka. K velkým architektonickým krokům je nutná politická vůle a vize.

Město Brasilia ještě čas neproověřil, ale Prahu ano. Karlovu vizi plně naplnilo,
či dostavělo až 19. století. Je to neuvěřitelné, že někdo dokázal předpovědět lad-
nost, účelnost a Boží ochranu, neboť Prahu Karel IV. tvořil jako Nový Jeruzalém,
kdy osazení řady pražských kostelů bylo komponováno do z nebe viděných křížů.
Bůh dějin mu dal za pravdu. Jeruzalém byl 77× zničen do základů, Praha nikdy.

Karlova velikost je v tom, že dokázal harmonicky skloubit věci nebeské s po-
zemskou praktičností, kterou například dosáhl pravidlem ‚Kdo do dvou let po-
staví kamenný dům, deset let neplatí daně.‘ Starému městu ponechal historickou
krásu a naplánoval město nové jako Nové. Jeho ‚trojžištěm‘ se stala vzájemnost
tří trhů – náměstí Senovážného, Koňského (dnešní Václavské) a Dobyččího (dnes
Karlovo) spojených promyšleně vedoucími ulicemi. Na jihu uzavírá svou kompo-
zici prosluněné vinice na svazích Karlova. Zkrátka Karel IV. nám zanechal velikou
hřivnu, kterou i příští generace musí opečovávat. Recept je jednoduchý a také
Karlův: ‚Dobro se vyplácí.‘“

Asi vás nepřekvapí, že v závěru ukázky jsou i verše:

V Čechách před sedmi sty lety
Žil velmi moudrý král
Tak uvážlivý, že i císařem se stal
A toho největšího Čecha
Nepokořil nikdo ani nevyzpytatelná řeka
Vše říkal rázně, však v srdci bohabojný byl
Byl tak dobrý, že snad i Bůh si ho oblíbil
Prahu s nadějí tvořil jak biblický Jeruzalém
Dodnes velebí ho celá naše zem
Zloby a nepravostí byl prost
Dnešním hrdinou bude jeho, tedy Karlův most.

Rut Nývltová

VZPOMÍNKA NA KVĚTEN '45

na pražské Dobešce

Paměť je schopnost centrální nervové soustavy uchovávat a používat informace o předchozích zkušenostech. Jde o proces vštěpování (kódování), uchovávání (retence) a vybavování (reprodukce) zkušenosti. Tolik Wikipedie.

Jakou já mám paměť? Kam ji můžu zařadit? Nevím, těžko říct. Ale mám viditelné vzpomínky na konec druhé světové války. Tak jasné, že mne to překvapuje. Ale že bych z těch vzpomínek čerpal, poučil se, či obohatil do dalšího života? Nevím, těžko odhadnout.

V květnu 1945 mně nebyly ještě čtyři roky. S rodiči, tetou Martou, dědečkem a třemi sourozenci jsme bydleli v rodinné vilce na Dobešce, hned vedle branické skály. Další člen naší rodiny byl irský teriér Tobyk.

Věděl jsem, že se děje něco mimořádného, také z proslovu mého bratra Honzy, který jako nejstarší v našem sousedství měl v našem sklepě, kvůli zatmění a zbloudilým kulkám s matrací přes okno, ke 13 děčkám z okolních vilek projev: „Jistě všichni víte, že venku zuří válka...”

Ano, zuřila. Na protějším kopci přes dnešní Jeremenkovu ulici hořel dům, hned za rohem U Háje náboj údajně z vlasoveckého kanonu urazil sousedům roh jejich vilky. Ze severních oken jsme viděli střídavě kouřem zahalenou a požáry osvětlenou Prahu. Pravidelně drásala vzduch a uši protiletická siréna, byly slyšet výbuchy a rachot zbraní. Netekla voda, aha, potřebovali ji hasiči. Jednou jsem doprovodil starší bratry s konví napumpovat vodu ze studny u Fiedlerů o dvě vilky dál.

Den, dva jsme se krčili ve sklepě, ale po zásahu vilky za rohem jsme celá rodina s mojí tříměsíční sestrou evakuovali přes Dobešku dolů do Braníka, kde nás bylo ve sklepě u Pospíšilů nespočetně. Jen dědeček se psem zůstali chránit náš rodný dům. A vyplatilo se to, když procházeli rabující Němci (na rohu naší ulice Nad Lomem obývali rozsáhlou vilu, po válce to byla naše školka) a u našich vratek je perfektní němčinou uvítal důstojný pán ve farářském taláru. Dědeček to s Němci uměl, ještě za Rakouska zakládal v Hustopečích českou školu, pro jistotu s pistolí v kapse svého kabátu.

Nejlépe si pamatuji, co se již po bojích dělo u nás doma a před domem. Jako dnes vidím našeho tátu v uniformě podporučíka v záloze, jak ukazuje mojim bráškům pistoli. Otec byl jedním z těch, kteří „šli na Pankráci proti německým tankům”, jak se jejich akce později nazývala. Ne všichni se z barikády vrátili. Ale co mně nejvíc utkvělo v hlavě, šeríkem voňavé a barevné, byla skupinka ruských vojáků s gazíkem, kteří se usadili na terasovitém trávníku před naší vilkou. Tam jsme později hráli naši dětskou verzi baseballu.

Nálada byla náramně přátelská. Slunce hrálo, meruňka před naším domem kvetla a já jsem se v šortkách s laclem motal mezi těmi chlapy v zeleném. Pamatuji si, jak jsem seděl mezi roztaženýma nohama vojáka v sukničce a vysokých tmavých holínkách (důstojník, komisař?) a představoval mu svoji oblíbenou knížku. Byl tam obrázek malého chlapce, kdo to byl, si nepamatuji, a ten cizí muž za mnou natáhnul přes mé rameno ruku a ukázal: „Éto ty.“ Pro mne to byla první ruská slova. Bylo mně moc dobře.

V tom samém momentě naše máma vychází z naší vilky s podnosem plným něčeho dobrého, co bylo koncem války k mání, a obchází odpočívající rudoarmějce. To vše mně dodnes vrací paměť i s nezapomenutelnou vůní kvetoucího šeríku. Škoda, že mně později Sověti můj nevinný vztah k Rusům tak zmařili. Víru v dobro našeho mocného východního bratra, propagovanou mnohými národovci v době národního obrození, jsem již dávno ztratil.

Petr Bísek, 9. května 2019, Great Neck, NY

Vyšlo v Mladé frontě DNES dne 14. května 2019

NINIVE

Co nám říká příběh největšího města své doby o Bohu?

Před rokem jsem v Bráně publikovala své zamyšlení nad postavou Jonáše.* V dnešním příspěvku se opět vracím ke stejnému příběhu, i když tentokrát ne k jeho hrdinovi, nýbrž k městu, do kterého byl poslán.

Z hlediska Bible jako knihy město Ninive vystupuje nad ostatní města tím, že se mu dostává nepoměrně více pozornosti (více pozornosti je věnováno snad jen Jeruzalému). Dvě celé knihy Bible (Jonáš a Nahum) jsou věnovány výhradně tomuto městu a zmínka o Ninive je pak na dalších třech místech Bible. Proč tomu tak je, když jde o město, které nebylo spojeno s Izraelským národem tak intimně jako jiná místa na území zaslíbené země? Co bylo zvláštního na tomto městě a jeho lidu, že jim Bůh přikládal takovou pozornost a promlouval k nim skrze celkem 4 proroky (Izajáš, Jonáš, Nahum, Sofoniáš), ačkoli nebyli Izraelité?

První zmínka o Ninive je v knize Genesis 10,11: „*Z této země (Šineáru) vyšel (Nimrod, pravnuk Noeho) do Asýrie a vystavěl Ninive - i Rechobót-ír a Kalech, a Resen mezi Ninivem a Kelachem - to je to veliké město.*“ Město Ninive bylo založeno přibližně 7000 až 6000 let př. Kr. Bylo jedním z nejstarších a největších měst pozdější Asyrské říše. Město se nacházelo poblíž dnešního Mosulu v Iráku.

Město Ninive bylo vystavěno po velké potopě, bylo postaveno těmi, které Bůh vyvolil, kteří přežili potopu a měli znovu osídlit zemi. Bylo spravováno vyvoleným Božím lidem, potomky Noeho. Byla to velkolepá doba nového počátku. I město bylo velkolepé. Dařilo se mu. Bylo křižovatkou důležitých obchodních cest.

Jak čas plynul, lidé tohoto města postupně začali na Boha zapomínat a odvraceli se od něho. Bůh se stával Bohem otců, poté praotců, až se stal nakonec Bohem vzdálené minulosti.

Uplynulo několik generací a z celého Božího lidu si Bůh opět vybírá jednoho, aby se mu dal nově poznat a učil ho svým cestám, jeho a jeho potomstvo. Ve 12. kapitole Genesis zaměří Bible své okuláry na postavu Abrahama a postupně nechává v tichu minulosti obyvatelstvo a území, které byly domovem pro první obyvatele země. Člověk by mohl nabýt dojmu, že Bohu už nejde o nikoho jiného než Abrahama a jeho potomstvo. Ale Boží zaslíbení Abrahamovi nám připomíná, že je to jen dočasně, že ve skrytu budoucnosti se Boží pozornost opět obrátí ke všem národům světa.

V mezičase, kdy se necháváme unášet příběhy Abrahama, Izáka, Jáкова, Mojžíše, proroků atd., se Ninive stává centrem uctívání bohyně Ištar, bohyně lásky,

*) dubnové číslo 2018, článek *Marnotratný Jonáš*

krásky, tužeb, války, politické moci – všeho, po čem lidské srdce může prahnout. Město podléhá svodům, které bohyně nabízí, a propadá totální zvrácenosti.

Tisíce let plynou, vzniká Asyrská říše a Bůh tuto, pro Izraelský lid nepřátelskou říši, nechává, aby pohltila nepoddajný Izraelský lid. A město Ninive, které Bůh nechal po tisíce let kráčet svou vlastní cestou, se znovu vrací do centra pozornosti. Bůh na toto město, na tento lid nezapomněl, přestože oni zapomněli na něj. Tisíceletá tma způsobila, že Ninivský lid úplně zapomněl, že i oni jsou Božími dětmi, Božím stvořením, které teď uctívá jiné bohy. Bůh má ale pro ně ve svém srdci stále místo. I když jsou Asyřané v tuto chvíli nepřítelem číslo jedna pro Izrael, Bůh nabourává hranice představitosti a pýchu Izraele. V povolání Jonáše, aby šel do Ninive a vedl místní lid k obrácení k Bohu, připomíná Izraelitům tisíce let staré zaslíbení, které dal jejich praotci Abrahamovi, totiž že v něm dojdou požehnání všechny čeledi země. Touha, aby ho lidé znali, aby ho chválili pro jeho mocné činy a pro to, jaký je, aby zakusili jeho dobrotivost a milost a milovali ho, je hluboko v Božím srdci pro všechny – pro ty, kteří ho dnes znají, ale i pro ty, kteří v průběhu tisíce let, kdy jim byl Bůh vzdálen, na Boha zapomněli a vytvořili si vlastní bohy a náboženské systémy.

Město Ninive se obrátilo k Bohu. Jen, co uslyšeli slova Jonáše, činili pokání. Ve své ztracenosti prahli po skutečné vodě života. Po tomto obrácení následovalo několik desetiletí vzkvétání Ninive a jeho největšího rozmachu, než ovšem jeho obyvatelé opět začali zapomínat a nechali se svést zpět k modlářství. Konec tohoto města je smutný. Prorok Nahum nad ním vynesl konečný soud, po němž bylo město rozmetáno. Největší město své doby mizí z map, převálcováno Babylónem. Příběh města Ninive je příběhem o Bohu, který nezapomíná na žádný z národů, které stvořil, i když na něj ony mohly v divokém proudu historie zapomenout. Tento příběh je starozákonním odleskem Boží přetrvávající lásky k lidem celého světa a zároveň svědectvím o spravedlivém soudu, který je smutnou realitou budoucnosti pro ty, kteří se rozhodnou žít podle sebe. Tento příběh je svědectvím o Božím záměru, který vyslovuje Ježíš, když vysílá své učedníky: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“

Nedávno jsem zpracovávala příběhy osob, které organizace, pro níž pracuji, vysvobodila v minulém roce z otroctví. Bylo to 15 příběhů. Mezi nimi byl jeden, který mne silně zasáhl, až mne dovedl k pláči. Byl to příběh tří dětí, sourozenců, osvobozených z továrny na cihly. V továrně byli od malička. Dostali se do ní se svou matkou, samoživitelkou, která si pro nedostatek prostředků vzala půjčku od majitele továrny, čímž se dostala do dlužního otroctví. Mnoho let v továrně pracovala v otřesných podmínkách. Nevím, co vše mohla v továrně zažít, čemu byla ze strany majitele továrny a dozorcích vystavena, nicméně jednoho dne už nemohla dál unést tíhu svého trápení a rozhodla se před zraky svých dětí upálit zaživa.

Asi jsme každý zažili ten pocit, kdy jsme se dívali na televizní zprávy, poslouchali zprávy v rádiu anebo prostě jen naslouchali svým blízkým – pocít úzkosti a beznaděje, které v nás burcují otázku v jakém světě to žijeme?!

Je to svět bez Boha. Svět, který na Boha zapomněl a žije podle svých vášní a tužeb, podle bohů, které si vytvořil, podle pseudo-pravd a pseudo-morálky. Je to svět Ninive. Někdy se ten svět zdá lepší. Někdy nás hloubka jeho zkaženosti zaskočí. Je to ale stále svět, na který Bůh nezapomněl a do něhož nás posílá, abychom vnášeli jeho Slovo, jeho světlo a naději.

Eliška Adamcová

NOVÉ TVÁŘE V KOSTELE

■ *Milá Markéto, milý Štěpáne, v uplynulých týdnech jsme radostně postřehli, že s vámi přichází do Braníka i nejmladší generace. Můžete nám, prosím, přiblížit, jak se rozrostla Vaše rodina?*

Sourozenci Lukáš (9 a půl) a Valerie (2 a půl).

Zatím děti nemáme trvale doma, bere si je již čtvrt roku na vícedenní propustky na všechny dny, kdy Lukáš nemá školu. Jinak jsou v Klokánku a čekáme na rozhodnutí soudu, který ohledně pěstounství proběhne. O Lukášovi na konci května, o Valerii začátkem června.

■ *Prožili jste nějaké chvíle, které byste „rozhodně nečekali“?*

Obecně – překvapilo nás, když jsme si mohli celkem přesně definovat, jaké dítě chceme přijmout a jak rychle nás Magistrát kontaktoval, že pro nás děti mají. A to v podstatě okamžitě (domluvili se s námi, že od ledna, abychom byli po „karanténě“ po návratu z Indie – a

hned v lednu zavolali). Dětské domovy jsou prý plné a dlouhodobí pěstouni k nenalezení.

Co se týká dětí, to asi nic nepřekvapilo. Člověka tam během školení pěstounů na hodně věcí připraví. No, možná to, že děti vůbec neuměly jíst ovoce (žádné), nebyly na ně zvyklé. Nic jim neříkaly ani jahody, maliny nebo borůvky, neznaly to. A jsou nadšené z pití mléka...

■ *Z čeho máte největší radost?*

Z toho, jak moc k nám děti chtějí. ☺ Ze začátku byla cítit z jejich strany nejistota (mají toho za sebou hodně) a teď Lukáš odpočítává noci do každého dalšího příjezdu k nám.

■ *A čím naopak můžeme udělat radost my?*

Už děláte; děti cítí laskavé prostředí a do branického sboru se vždycky ohromně těší. Ze všeho nejvíce vnímáme, že potřebují zázemí, a to nejen nás, ale i lidí kolem jako je branický sbor.

M.+ Š. Trojanovi
ptala se Lenka Pecharová

ZPOZA ZÁVĚSU

Ve svém milovaném bratrovi jsem ztratila spřízněnou duši. Od dětství jsme spolu kreslili, později chodili na výstavy a výtvarné umění si vybrali jako svoji profesi – z něj se stal sochař, ze mě historička umění. Když jsem mu před rokem pomáhala s textem k výstavě *Come Back*, nenadála bych se, že bude za jeho života poslední. Název výstavy odkazoval k tomu, že Jirka se po patnácti letech vrátil z Německa, kam v roce 2003 odešel za studiem. Vždy si dával vysoké cíle a neuhýbal před překážkami, takže se tam vydal i přes neznalost němčiny, kterou se s houževnatostí a pílí jemu vlastní rychle naučil.

Když se teď probírám jeho volnou tvorbou, která se tak předčasně uzavřela, vidím dílo rozvíjející se v logicky postupujících etapách, v němž dominuje hra-
vost, téma mezilidských vztahů a základních hodnot života jednotlivce i společ-
nosti. Soucit se zranitelnými připoutal jeho trvalou pozornost k dětem, zejména
k těm odloženým do kojeneckých ústavů a dětských domovů. Se zájmem socio-
loga promýšlel, jak jsou těmito institucemi formováni a předurčeni na celý ži-
vot: zahlcení hračkami, ale bez ukotvení, bez sounáležitosti, s pocitem zamění-
telnosti, který je umocněn nepasujícím a uniformním oblečením.

V práci *Dítě-stavebnice* (2006–2015) rozložil tělo kojence na jednotlivé údy, objekt *Jiné děti I* (2006) tvoří v půli rozříznuté tělíčko: manipulovanou tělesnou schránku jako by opustila duše. Skupina *Jiné děti* (2006) jsou dřevěné loutkovité figuríny šesti postavíček, které se navzájem liší jen velikostí a jimž na vejcovité hlavě chybí tvář. V autorské instalaci zaujímají odpozorované postoje vzdoru, bezmoci, manipulace a osamění.

Přetížené pečovatelky v ústavech pro děti si usnadňují práci různými po-
můckami. Chodítka se Jirka inspiroval v projektu *Běhátka* (2007), kdy nalezený
nábytek přetvořil v roztodivná vozítka pro dospělé (interaktivní výstava je zdo-
kumentována pětiminutovým videem). Akci zopakoval v rozšířené podobě pod
názvem *Hřiště pro dospělé* (2008) na půdě pedagogické fakulty dráždanské Tech-
nische Universität, kde se jí dostalo i psychologicko-sociologického teoretického
doprovodu. Chodítka jsou hlavní rekvizitou také v projektu *Vnitřní světy* (video,
7 minut, 2007), kde se autobiograficky stylizovaná loutka představující umělcův
vnitřní svět pokouší navázat kontakt s anonymně pojatými postavami bližních,
k nimž však zcela proniknout nelze.

Jirka byl rukodělně zručný, nejen v řezbářství, které studoval na Střední umě-
leckoprůmyslové škole v Praze a na Westsächsische Hochschule Zwickau (obor
Holzbildhauerkunst) a jehož mistrovství osvědčil mimo jiné v replikách barok-
ních úlů s bohatou reliéfní výzdobou, v dekorativně zdobené řezbě *Čokoládový
anděl* (2014) nebo v téměř dvoumetrové plastice *Zvědavá koza* (2006–2011). Při-
vydělával si také jako výrobce speciálních obrazových ráků, štípaných lidových

holubiček a loutek, jako umělecký tesař, truhlář, restaurátor, kulisák, opravář.

Jeho zájem o řemeslo ho přivedl k fotografii a její nejstarší formě jménem camera obscura. Touto technikou blízkou malířství vytvořil svou diplomovou práci na drážďanské akademii (Hochschule für Bildende Künste Dresden). Panoramatické fotografie cyklu *Výhledy/Okamžiky* (2009) adjustované ve speciálních pouzdrech zachycují krajinu severního Španělska v její podstatě, bez všech nahodilostí daných denní dobou nebo prchavým pohybem. Jsou to jakási světelná znamení zvěčněná na fotopapíře. Jirka o těchto fotografiích napsal: „*Nejdůležitější roli v nich hraje čas a jeho pomíjivost. Na každý snímek je potřeba dlouhá příprava a proces neumožňuje úplnou kontrolu nad výsledkem. Je tedy ponechán prostor náhodě. Camera obscura je ryze analogová technika, dá se říct, že tvoří protipól k dnešní digitální fotografii.*“ Podobná magie je i v přízračně nasvícených sádrových modelech anatomické sbírky drážďanské akademie (*Anatomie*, 2012). Vystihnout podstatu a zároveň prchavost existence mu camera obscura umožnila v sérii portrétů.

Dirkovou kamerou nafotografoval také cyklus *Zima na Františkách* (2011) vytvořený ve vesničce na Českomoravské vysočině, kde se narodila naše maminka a kam to Jirku neodolatelně táhlo. Při svém pobytu v roce 2010 vytesal monumentální plastiku *Trnová koruna* (na zakázku blízkého městečka Proseč u Skutče před místní katolický hřbitov), v létě 2015 monumentální *Františskou Venuši*. Teskná melancholie a krása chudého kraje i malebnost chaloupek roztroušených po samotách souzněla s jeho snivou duší milovníka Skácelovy, Kalého nebo Halasovy poezie. Trávili jsme zde všichni volný čas svého dětství a cítili tu své kořeny, dojati osudy svých předků a posledních příbuzných, kteří v téměř vyliďněné obci dožívali své životy. Svůj hluboký vztah vložil do portrétu osobností i krajiny, v němž jako by polapil čas, v němž se minulost prolíná se současností.

K některým předkům cítil Jirka zvláštní pouto, i když je zažil jen jako malý (dědeček Ladislav Rejent, moudrý, laskavý a zručný, podle jehož vzoru Jirka vyráběl štípané holubičky ze dřeva, zemřel, když mu bylo šest let), nebo vůbec (křehká babička Vilma Čujanová, která se ve volném čase věnovala sochařské tvorbě, odešla v roce 1951). Svůj pocit ukotvení v rodinném příběhu Jirka vyjádřil autoportrétem v dřevěné plastice *Strom předků / Skulptura pro ptáky* (2015).

Téma rodiny pro něj bylo vůbec klíčové: v projektu *Perfect Family* hledal ideál otce a matky (*Hero Daddy*, 2015, *Nadmatka*, 2014) a zamýšlel se nad fenomény jako role v rodině, frustrace nebo nevyřčená očekávání. Tyto bravurní řezby z lipového dřeva jsou nekonvenční přerušováním objemů otvory, reliéfním dekorem povrchu a barevným „tetováním“. Matka v roušce s pokorně sklopeným zrakem připomíná madonu. K plánovanému rozvinutí tématu o hledání ideální podoby sourozence, dítěte a vnoučete a o závěrečnou souhrnnou knihu, která měla kromě reprodukcí obsahovat i teoretické eseje o rodině jako historicky a společensky utvářené instituci, už nedošlo.

Také dalších pět dřevěných bust a masek, které slouží jako projekční plocha v projektu *Biometrický portrét* (2014), je ozvláštněno reliéfní výzdobou. Promítané portréty se na obléch plastikách deformují a vyvolávají asociace, někdy poněkud iritující. Tématem je hledání identity a její proměny. Prolínání dvou výtvarných technik přináší novou kvalitu. Stejný přístup využil Jirka v sérii různě upravených zrcátek s vyleptanými nápisy jako LOVE, HATE nebo SPEM, CREDO, CUPIDUM (zřejmě parafráze na trojici křesťanských ctností, latinsky fides, spes, amor). Zde opět dílo vystupuje ze své definitivnosti a zrcadlením dává vzniknout novým souvislostem.

Rovněž konceptuální cyklus *Vztahové truhličky* (2018) spojuje více rovin: pro každý ze šesti posledních měsíců svého německého pobytu vyrobil Jirka jednu osobní truhličku, s nimiž postupně navštívil šest německých přátel. Připravili pro něj dar přesně pasující dovnitř. Setkání, kde si vzájemné přátelství projeví výměnou truhly za její obsah, vyfotografovala Christine Starke. Jirka si pohrává s doslovností německého výrazu *Beziehungskiste*, který znamená „vztah dvou lidí“. Už v roce 2011 hravě pracoval se zrcadly ve formě krychliček (*Osobní bedýnky*), z nichž každá reprezentuje jednoho blízkého, který je zpřítomněn portrétem a/nebo vyrytými kresbičkami, jež se díky uvnitř umístěné barevné žárovce promítají na okolní zdi. A jako ve *Vnitřních světech* z roku 2007, ačkoli jsou v jedné místnosti, žijí paralelně vedle sebe, míjejí se. Umělec se stále vrací ke starým motivům a nově je rozvíjí.

V měděných plastikách (*Masky – Hledání ztraceného času*, 2017) dává nový život vyhozeným užitkovým věcem, jež deformováním získávají poetické tvary. Jedním z nich je Mr. Cooper (*Velký depressionista*, 2015), který měl být možná manifestačním dílem Jirkou zamýšleného nového uměleckého směru *depressionismu*, v kterém se mělo, jak mi se svým typickým humorem sděloval „*smutné až přesmutné umění slučovat s mírně zvrhlým (v depresi je všechno jedno)*“.

Vidím tu návaznost na *Second Hand Life*, projekt z roku 2012, v němž se vyrovnával s konzumem a pomíjivostí: nejdražší technické vymoženosti konce dvacátého století jsou po patnácti letech na smetišti, odkud je umělec (v doprovodné publikaci portrétovaný v módních výstřelcích ze second-handu) donese do galerie – monitor Apple například využije jako rám obrazu. Jirka se konzumem semlít nenechal: žil v souladu s mottem *Second Hand Life*, které si jako slovní hříčku nechal vytetovat na levou paži.

Byl věrný sám sobě, ani pod tlakem existenčních problémů nechtěl vzdát boj za umění, které vnímal jako své poslání. Nikdy se nesnížil k podbízení a snaze zalíbit se. Formován skautskou a protestantskou výchovou, zvolil si úzkou cestu hledání pravdy. Projevoval nelíčený zájem o bližní, ať už o potřebné (řezbářské kurzy pro postižené děti, pečovatelská služba), nebo o přátele. Vždy si našel nějakou záminku, pod kterou se dalo zorganizovat setkání podobně naladěných

kamarádů. Společnost měl rád, ačkoli byl trochu ostýchavý. V souvislosti s vernisáží dobříšské výstavy v roce 2012 mi psal: „*Já to moc neumím, hrát hlavní roli. Nejradši bych se byl někam schoval a koukal jenom zpoza závěsu...*“

Děkují Modřanen Schule a jejím spolupracovníkům za uspořádání dnešní výstavy. Jirka se určitě s uspokojením dívá, že jsme se shromáždili kolem jeho díla a hlavní postavou je jen v našich srdcích.

Dagmar Mazancová

PODPORA STUDENTŮ V NEPÁLU

Náš (již čtvrtý) student z Nepálu skončil studia, ale zatím jsme nedostali fotografii z jeho promoce.

Můžeme však členům sboru představit **naši novou studentku**, jejíž podporu schválilo staršovstvo našeho sboru.

Jmenuje se **Reeta Kathait** a je jí 20 let. Vyrostla v hinduistické rodině, která přišla před lety z Nepálu za prací za hranice do severní Indie, kam odešly statisíce Nepálců; buď kvůli nepokojům, anebo z ekonomických důvodů.

Oba rodiče Reety vážně onemocněli a kromě dcery mají ještě 2 mladší syny. Měli obavy, kdo se postará o jejich děti, které v té době byly malé, a proto svolili, aby se za ně modlil jeden z příbuzných, který se stal předtím křesťanem. Po následném zázračném uzdravení začali chodit do církve a nechali se pokřtít.

Reeta už navštěvuje prvním rokem Biblickou školu ve městě Dehradun (jako předchozí naši studenti), takže naše podpora prostřednictvím nadace Mezinárodní potřeby by měla trvat do roku 2021.

Jitka Zv.

JAK CHÁPU VÝZNAM MANŽELSTVÍ

Samozřejmě je předem potřeba říct, že žiju v manželství, jehož uzavření jsem inicioval a které je šťastné; z toho titulu se asi těžko budu výrazně zastávat vztahů, které nejsou stvrzeny oficiálním aktem. Tyto vztahy se však budu snažit nevnímat jako druhořadé. Zároveň silně cítím, že manželství je dobrá věc, tudíž článek bude v podstatě vykazovat snahu racionalizovat tento můj pocit; pocit, který je možná nemožné argumentově podchytit.

Mluvíím o manželství, ale i o svatbě, protože svatba je počátkem každého manželství. Manželství nelze uzavřít bez svatby v nějaké formě.

Čím se liší manželství od „nemanželství“ (tímto termínem budu označovat všechny vztahy v jiném stavu než manželském)? V nemanželství nikdo nikomu nic neslibil. (Ať žije čeština s mnohonásobným záporom ☺)

No... To dost možná není pravda. Třeba si slíbili věrnost až do smrti, ale nepoužili k tomu státní či církevní aparát; třeba si to řekli na pěkné romantické večeři při svíčkách, když byl pozdní večer první máj; tím pádem to také byla co do slavnostnosti svatběpodobná chvíle. Třeba si vymysleli dokonce něco ještě slavnostnějšího, než je obvyklá svatba. Zkrátka, potud žádný rozdíl oproti svatbě.

Mimochodem, předpokládám zde jeden atribut manželství, že totiž jeho podstatou je doživotní trvání; podobně předpokládám snahu lidí žijících v dlouhodobém nemanželství o to, aby jejich vztah rovněž vydržel doživotně. Vědomě dočasné vztahy pokládám za druhořadé.

Dále, za centrum svatby i manželství považuju svatební slib věrnosti a neopuštění do konce jednoho či druhého života.

Tedy, zatím jsem přišel na to, že teoreticky jediným principiálním rozdílem mezi svatbou a „nesvatbou“ (tj. slíbení si věčnosti vztahu, avšak bez oficiálního aktu) jsou ti svědkové. Veřejný slib vs. slib v soukromí. (Teoreticky i nesvatba by se mohla udát nejen dokonale slavnostně, ale ještě k tomu před mnoha svědky. To jsme ale na natolik teoretické rovině, že eventualitu vyloučím pro nereálnost. Pořádat nesvatbu, která by byla krom té jedné oficiality totožná se svatbou, by mi přišlo zvláštní.)

Kladu si otázku a myslím si (zde je možné mé úvahy napadnout; skutečně si to jen myslím, a to na základě omezeného objemu dat), že moje pozorování je relevantní: Proč většina párů nakonec stejně ke svatbě a manželství dospěje? Znáím mnoho párů, které si po dlouhé době – po deseti, nebo dokonce dvaceti letech – nakonec stejně to „ano“ řekli. Proč se děje takovéto „když už jsme spolu tak dlouho, tak se teda vezmeme“?

Nemám pořádnou odpověď – lidé jsou různí –, ale svědčí mi to o jistě minimálně latentní touze podle mě drtivé většiny lidí po svatbě či manželství či něčem, co tyto pojmy obnáší.

(Opět, chci neuvážovat případy, kdy se dva lidé vezmou z čistě pragmatických důvodů třeba úředního charakteru – nechtějí mít dopltačky s úřadama, jaké příjmení má mít dítě, a že tohle dítě skutečně patří ke mně, i když má jiné příjmení atd. Za zmíněnou věcí chci vidět jakousi hlubší touhu lidí.)

Tedy, co je to, co se typicky honí hlavou lidem, kteří se po dvaceti letech a třeba dvou narozených dětech vezmou?

Myslím si – a zde se dotknu jednoho z hlavních motivů manželství dle mého vnímání – že jde o touhu po jistotě. Nechci se každodenně bát; nechci trnout, že mě ten druhý opustí, když něco pokazím. Po svatbě prostě NEEEXISTUJE možnost se rozejít. Tedy, samozřejmě, že existuje, ale myslím si, že po oficiální svatbě silněji vnímáme ten rámec, ve kterém se pohybujeme: Nikdy Tě neopustím. Nikdy. Nikdy. Jakýkoli problém, co nás potká, chceme vyřešit. Vzdát to není možnost... Tenhle rámec.

Dá se namítnout: Ale vždyť jsme si v soukromí slíbili věrnost a že se neopustíme! No jo, ale mělo to tu maximální váhu, kterou to mohlo mít? Ne, nebyli tam ti svědkové a přítomné společenství. Nějaké společenství těch dvou samozřejmě může figurovat a hrát roli i v nemanželství po nesvatbě, ale figuruje méně; vždyť jsme ho vyloučili z participace – nestáli jsme o to, aby s námi vyšlo na tu dlouhou, náročnou cestu a provázelo nás. Zvolili jsme si, že to bude čistě naše věc.

Řekněme tedy, že při snaze o udržení vztahu v jeho problémech má význam společenství, které nám v tom nějakým způsobem může pomoci a které jsme na počátku přizvali k účastenství.

Jedním z faktorů věci je také to, že v naší společnosti manželství nějak vnímáme; každý na ně má nějaký náhled, každý ale jiný. Třeba si myslím, že ženy kolem třicítky v průměru touží po manželství více než muži v tomto věku (z různých důvodů, které tu nebudu rozepisovat). U mnohých žen (mnohých, ne všech) jen těžko eliminujeme ten pocit, že svatba je žádoucí – generace a generace před námi, které tuto cestu považovaly za naprosto samozřejmou, prostě stále nějakým způsobem, implicitně do věci mluví; tato předchozí samozřejmost věci se chtíc nechtíc promítá do uvažování i dnešních žen.

Plus rozhodně si myslím, že pár by po určité adekvátní době chození měl důkladnou komunikací synchronizovat své vnímání ohledně svatby a manželství. Klidně ať dojdou k tomu, že to nepotřebují, pokud budou mít spolu a zároveň každý sám za sebe toto vlastní přesvědčení.

Když to shrnu: Chci zdůraznit, že za hlavní aspekt manželství či nemanželství považuju touhu, která vznikla a uzrála ve svobodné mysli obou zúčastněných a která vyústila v explicitní slib nahlas řečený tomu druhému. Tady tedy žádný rozdíl manželství nemanželství.

Při oficiální svatbě ale podle mě dochází k maximální možné míře potvrzení onoho svobodného vnitřního přesvědčení formou slibu. Nemáme silnějšího způsobu, jak sdělit tomu druhému svůj dlouhodobý záměr s ním, a proto nakonec, myslím si, většinou dospějeme ke svatebnímu slibu.

O ten papír jako takový nejde. Jde o ten slib, jemuž předchází touha slíbit. A myslím si, že svatba poskytuje věrohodnou platformu pro vyslovení onoho přesvědčení a dává tak slibu jistou přidanou hodnotu.

D. Pinc

HESLA – VÝROČÍ 2020

1620 – koho by při tom nebodlo u srdce?*

Ve škole jsem nijak v dějepise nevynikal, byl mi z duše odporný, biflování letopočtů nebylo mou silnou stránkou. S jedinou výjimkou – kterou byl rok 1620.

Veškerou historii jsem si potom dělil na dvě období – co bylo před Bílou horou a co bylo po ní.

Jiráskova jazyka jsem jako malý kluk hltal stejně, jako kovbojky. A táhlo mi už na 20. rok, když jsem křtem vstoupil do tehdejší Jednoty bratrské. Často jsem ještě slýchal ty stesky, co ti katolíci, co ti jezovití, jak nám to tehdy zavařili, exil, rekatolizace, Komenský, baroko, 300 let poroby a temna. (A přitom v dobách normalizace jsme měli celkem dobré ekumenické vztahy.)

Jak se s tím vypořádat?

Už několik let se snažím sám sebe i další čtenáře připravit na letošní rok, kdy si budeme toto neslavné 400. výročí připomínat. Nejsem historik – proto alespoň ta průběžná letmá připomenutí událostí, které k Bílé hoře postupně vedly. Jak to probíhalo, když se konečně příslušníci Jednoty bratrské a další evangelíci na čas dostali k moci? Každému k vlastnímu zamyšlení a modlitbám.

Na co se letos můžeme těšit? Pořady v rozhlase a televizi, učené debaty, blogy na Internetu, diskuse stejné, jako v případě pokusu o obnovení Mariánského sloupu? Anebo (konečně) někdo z evangelické strany veřejně přízná a alespoň

*) Poznámka redakce: Hesla JB se jako každá jiná tiskovina připravují dlouho dopředu. Předkládáme vám úvod editora českého vydání na příští rok.

symbolicky se omluví za spolupodíl na hrůzách třicetileté války, kterou stavovské povstání rozpoutalo, se všemi následky?

27 lidí bylo v následujícím roce na Staroměstském rynku exemplárně popraveno, ale většina (více jak milion) obyvatel pak musela přestoupit na cizí víru anebo odejít do exilu. Bylo vše ztraceno?

Věřím i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu, hříchy našimi na hlavy naše uvedeného, vláda věcí tvých k tobě se zase navrátí, ó lide český! – je známý citát z Křaftu umírající matky jednoty bratrské Jana Amose Komenského, jehož 350. výročí úmrtí také letos v listopadu vzpomeneme.

Jak známe, „skryté semeno“ po dalších padesáti letech (v roce 1722) vyrašilo v Sasku na panství hraběte Zinzendorfa v podobě „obnovené jednoty bratrské“.

Ale „podhoubí“ již bylo připravené. Připomeňme si alespoň jednu pozoruhodnou postavu exulanta, který nerezignoval:

Václav Kleych (nar. 1678), žijící v Lažanech u Litomyšle, v srdci stále nesl českobratrskou víru svých předků; přechovával a studoval Bibli kralickou a další zapovězené knihy. Byl vyzrazen, uprchl s manželkou a dcerami až do saské Žitavy (1705). Živil se prací svých rukou a přitom pilně studoval němčinu a latinu. A z uspořenéh peněz vydal mnoho knih, které pak sám tajně kolportoval svým souvěrcům do Čech, na Moravu, Slezsko i na Slovensko. Jednalo se o malé „špalíčky“, které bylo lze snadno skrýt či nosit s sebou v kapse.

V roce 1720 tak v Žitavě vydal *Nowý Zákon Pana a Spasytele nasseho Gežjsse Krýsta*, z něhož jsme na obálku letošních Hesel použili verše Markova evangelia 9,23–24, které tak dobře korespondují i s nadějí Jana Amose Komenského a dalších pobělohorských exulantů:

*A GEŽJŠ ŘEKL GEMU: MŮŽESSLI TOMU VĚŘITI:
wsseckoť gest možné věřjčýmu.*

*A y hned zwolaw otec mládence toho s slzami, řekl:
Věřjrm Pane, spomoz nedowěře mé.*

Petr Heřman

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300

Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 rekonstrukce kostela (plyn...)
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 6/červen 2019

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

